

PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (II)

Vaig tindre fam... vaig tindre set

La setmana passada recordava que la veritat de la nostra misericòrdia cap als altres implica estimar-los com quelcom nostre i apiar-nos dels qui es troben en situacions de pobresa, vivint les obres de misericòrdia, les quals constitueixen un camí segur de santedat. La tradició cristiana ha concretat aquestes obres en un doble septenari, perquè les necessitats dels germans poden ser materials o espirituals. El primer septenari, el de les obres de misericòrdia corporals, s'inspira en l'escena del judici final que trobem en el capítol 25è de l'Evangeli de sant Mateu. A les sis enumerades per Crist es va afegir en el segle XII, en l'època en què es concretava també el septenari sacramental, la sepultura dels difunts com una obra de caritat. La font d'inspiració la trobem en el llibre de Tobies (*Tb 1,16-18*).

La importància de les obres de misericòrdia en la vida de l'Església es basa en el caràcter decisiu que Jesús les hi dona en relació amb la sort definitiva de la persona. El primer ensenyament del discurs de Jesús sobre el judici final es resumeix en una frase inspirada en un breu pensament de sant Joan de la Creu: «a la vesprada t'examinaran de l'amor». Si interpretem «la vesprada» com el final de la vida i l'examen com el moment del judici, podem dir que som fidels a l'ensenyament de l'Evangeli. Però hi ha un segon

aspecte: el Jutge no dirà que el que hem fet amb un d'eixos, als qui ell qualifica d'«els meus germans més xicotets» (*Mt 25,40*), és «com si m'ho haguéreu fet a mi», sinó que dirà: «m'ho fèieu a mi» (*Mt 25,40*). El Senyor s'identifica totalment amb el necessitat. La veritat del nostre amor a Crist es mostra en l'amor a aquells amb els qui Ell s'identifica.

Les dues primeres obres de misericòrdia corporals són aquelles amb què es remeien les necessitats de les coses sense les quals cap ésser pot viure: la fam i la set. Fam i set constitueixen

en la Sagrada Escripura l'expressió màxima de la pobresa material i del patiment espiritual que pot donar-se mentre caminem en aquest món. Cada vegada que resem el Parenostre demanem a Déu que ens done el pa de cada dia. D'altra banda Jesús, en el moment del màxim patiment, va exclamar: «Tinc set» (*Jn 19,28*). El llibre de l'Apocalipsi descriu l'estat dels qui han arribat a la Pàtria celeste amb aquestes paraules: «Mai més no passaran fam ni set» (*Ap 7,16*).

Fam i set són expressió de les pobres més radicals de l'ésser humà. Per això la primera obligació dels cristians és socórrer a qui passa aquestes necessitats. L'almoïna donada al pobre mai és oblidada per Déu. A més de les iniciatives particulars, vull recordar que a l'Església tenim moltes possibilitats de practicar aquestes obres de misericòrdia, bé amb aportacions materials o amb un servei desinteressat de voluntariat que podem fer realitat col·laborant amb Mans Unides, ajudant a Càritas en la distribució d'aliments o en els distints menjadors socials, etc... Des d'ací vull expressar el meu reconeixement als que esteu compromesos en aquesta causa tan noble.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hem de continuar

Un grup de matrimonis casats de fa ja una colla d'anys participa en un recés.

Després d'un temps de pregària personal, a partir de la reflexió feta pel consiliari, es reuneixen i posen en comú els punts de vista personals.

Un d'ells diu que ha resumit la reflexió en tres punts que tot seguit llegeix:

«1. Apropant-nos a Jesús amb la lectura de l'Evangeli, observem que apareix parlant i actuant, curant i defensant els indefensos... Contemplar el dir i el fer de Jesús és una font de referències reeixides per a la nostra vida, per fer-la més evangèlica. 2. El

mateix relat, però, ens descobreix que, sovint, prega al Pare, i això no és un afegit a la seva vida, sinó quelcom fonamentador. Jesús cerca el trobament amb Aquell que l'ha enviat al món, vol veure'n el rostre, sentir-ne l'amor i enviament. No prega quan no té res a fer, sinó quan els esdeveniments fan difícil prendre una decisió; prega per veure-hi més clar, per discernir sota la mirada amorosa del Pare. 3. En el relat també observem que Jesús busca temps per a la comunitat que va configurant, per instruir-la des dels fets i les persones, sense negligir un temps per a l'amistat i la convivència. Tres temps —acció, pregària i comuni-

tat— que formen part del procés d'estructuració de la fe cristiana. Convé jugar-los bé perquè flueixin i s'alimentin entre ells. Siguem homes i dones que conjuquem harmònicament aquests tres temps. Que la pregària ens mogui a obrar el bé, ens connecti més amb Ell, amb la comunitat i amb el món.»

Amb senzillesa, aporta el seu capteniment: «Fins fa uns anys, tots nosaltres manteníem un compromís cristià decidit: en els cursets de formació prematrimonials, en la catequesi d'infants o en l'economia parroquial, en el moviment matrimonial o en l'associacionisme veïnal... Ho fèiem com a compromís cristià,

des de la pregària que ens movia a estimar en el servei al proïsme i a Déu, sostinguts per l'equip de matrimonis, el nostre nucli comunitari. Així construïem el Regne. Ara tenim menys forces. Ara potser tenim menys forces, però seguim construint el Regne: amb les limitacions —i també els talents— de la nostra edat, des de la nostra realitat personal, amb el motor de la pregària i impulsats per la comunitat.»

«Una cosa he demanat al Senyor [...]: poder viure a la casa del Senyor tots els dies de la vida per fruit-hi de l'encís del Senyor i vetllar pel seu temple» (*Sl 27,4*).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (II)

Tuve hambre...
tuve sed

La semana pasada recordaba que la verdad de nuestra misericordia hacia los demás implica amarles como algo nuestro y apiadarnos de quienes se encuentran en situaciones de pobreza, viviendo las obras de misericordia que constituyen un camino seguro de santidad. La tradición cristiana ha concretado estas obras en un doble septenario, porque las necesidades de los hermanos pueden ser materiales o espirituales. El primer septenario, el de las obras de misericordia corporales, se inspira en la escena del juicio final que encontramos en el capítulo 25.º del Evangelio de san Mateo. A las seis enumeradas por Cristo se añadió en el siglo XI, en la época en que se concretaba también el septenario sacramental, la sepultura de los difuntos como una obra de caridad. La fuente de inspiración la encontramos en el libro de Tobías (Tb 1,16-18).

La importancia de las obras de misericordia en la vida de la Iglesia se basa en el carácter decisivo que Jesús les da en relación con la suerte definitiva de la persona. La primera enseñanza del discurso de Jesús sobre el juicio final se resume en una frase inspirada en un breve pensamiento de san Juan de la Cruz: «a la tarde te examinarán del amor». Si interpretamos «la tarde» como el final de la vida y el «examen» como el momento del juicio, podemos decir que somos fieles a la enseñanza del Evangelio. Pero hay un segundo aspecto: el Juez no dirá que lo que hemos hecho con uno de esos, a quienes él califica de «mis hermanos más pequeños» (Mt 25,40), es «como si me lo hubiérais hecho a mí», sino que dirá «conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40). El Señor se identifica totalmente con el necesitado. La verdad de nuestro amor a Cristo se muestra en el amor a aquellos con quienes Él se identifica.

Las dos primeras obras de misericordia corporales son aquellas con las que se remedian las necesidades de las cosas sin las cuales ningún ser puede vivir: el hambre y la sed. Hambre y sed constituyen en la Sagrada Escritura la expresión máxima de la pobreza material y del sufrimiento espiritual que puede darse mientras caminamos en este mundo. Cada vez que rezamos el Padrenuestro pedimos a Dios que nos dé el pan de cada día. Por otra parte Jesús, en el momento del máximo sufrimiento, exclamó: «Tengo sed» (Jn 19,28). El libro del Apocalipsis describe el estado de quienes han llegado a la Patria celeste con estas palabras: «Ya no pasarán hambre ni sed» (Ap 7,16).

Hambre y sed son expresión de las pobrezas más radicales del ser humano. Por ello, la primera obligación de los cristianos es socorrer a quien pasa estas necesidades. La limosna dada al pobre nunca es olvidada por Dios. Además de las iniciativas particulares, quiero recordar que en la Iglesia tenemos muchas posibilidades de practicar estas obras de misericordia, bien con aportaciones materiales o con un servicio desinteresado de voluntariado que podemos hacer realidad colaborando con Manos Unidas, ayudando a Cáritas en la distribución de alimentos o en los distintos comedores sociales, etc... Desde aquí quiero expresar mi reconocimiento a quienes estáis comprometidos en esta causa tan noble.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Jubileu dels alumnes de Primària

El dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, els alumnes de Primària dels col·legis concertats de Tortosa: «Sagrada Família», «Ntra. Sra. de la Consolació» i «Teresià», van celebrar el Jubileu de la Misericòrdia. També van participar-hi els alumnes de la classe de religió de dos col·legis públics: «La Mercè» de Tortosa i de l'Aldea. Es van aplegar a l'absis de la Catedral més de set-cents xiquets/es acompanyats pels seus professors. Allí van escenificar les obres de misericòrdia i després de les pregàries pròpies de l'Any Jubilar, en processó encapçalada pel Sr. Bisbe i els preveres, van desplaçar-se a la Catedral per celebrar, a les 11 h, l'Eucaristia.

Amb el cant: «Glòria, glòria, sempre seràs nostre Senyor», van entrar a la Catedral ocupant gairebé tots els bancs de la nau central. Els cants foren dirigits pel professor de música Raül Martínez, i acompanyats de l'orgue i d'instruments musicals per un grup d'alumnes del col·legi Sagrada Família.

Després de renovar les promeses del baptisme, uns xiquets van fer les pregàries i van portar les ofrenes, mentre cantàvem: «Lloat sigueu, oh Senyor nostre». El Sr. Bisbe després de la benedicció els

digué: «Gràcies per haver vingut a aquesta celebració i gràcies pel bé que us heu portat». Acabà l'Eucaristia amb el *Vírolai*.

Tots els xiquets i xiquetes van tornar a la plaça de l'absis de la Catedral per escoltar i participar —amb el ritme— del conte: «Un beduí que fa cas de tres consells i tot li va bé». Després d'alguns jocs, els alumnes ordenadament i molt contents, van retornar als seus col·legis. La celebració va estar molt ben preparada i resultà molt reeixida.

Maria Joana Querol

Confirmació a Corbera d'Ebre

El divendres 29 d'abril, a les 20 h, la parròquia de Sant Pere de Corbera d'Ebre, es va vestir de festa; vuit joves de la nostra parrò-

quia van rebre el sagrament de la Confirmació de mans del nostre Bisbe D. Enrique.

Una festa, la de la Confirmació, preparada amb els cants, interpretats pel cor parroquial, amb uns pares contents i amb els nois i noies que després de dos anys de catequesi de Confirmació van dir sí a la professió de fe que dona sentit a la vida cristiana.

El Sr. Bisbe els va animar a donar gràcies i, com a comunitat, també volem donar gràcies pels joves, signe d'alegria i demanar que sàpiguen viure aquest do des de la fe i el compromís.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Corbera d'Ebre

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i consol

En el llibre del profeta Jeremies, els capítols 30 i 31 s'anomenen «llibre del consol», perquè en ells la misericòrdia de Déu es presenta amb tota la seva capacitat de confortar i obrir el cor dels afligits a l'esperança.

Jeremies s'adreça als israelites que han estat deportats a una terra estrangera i anuncia el retorn a la pàtria. Aquest retorn és el signe de l'amor infinit de Déu Pare que no abandona els seus fills, sinó que els cuida i els salva.

També nosaltres podem viure a vegades una mena d'exili, quan

la soledat, el sofriment, la mort ens fan pensar que hem estat abandonats de Déu. Quantes vegades hem sentit aquesta paraula: «Déu s'ha oblidat de mi»: hi ha persones que sofreixen i se senten abandonades. I quants dels nostres germans estan vivint en aquest temps una situació real i dramàtica d'exili, lluny de la seva pàtria, amb els ulls plens encara de la imatge de les runes de casa seva, amb por al cor i sovint, a sobre, amb el dolor per la pèrdua de les persones estimades! En aquests casos hom es pot preguntar: on és Déu? Com és possible que tant de sofriment pugui

abatre's sobre els homes, dones i infants innocents? I quan miren d'entrar en una altra part els tanquen la porta. Són allà, a la frontera perquè tantes portes i tants cors estan tancats.

Déu tampoc és absent en l'actualitat en aquestes dramàtiques situacions, Déu és a prop i fa grans obres de salvació per als qui confien en ell. No s'ha de cedir a la desesperació, cal continuar estant segurs que el bé venç el mal i que el Senyor eixugarà tota llàgrima i ens alliberarà de tota por.

(Dimecres, 16 de març de 2016.)

Vetlla al Monestir de Montserrat

El passat 26 d'abril, un grup de joves del bisbat de Tortosa, moguts per la iniciativa dels dinamitzadors del grup de joves de la Parròquia dels Dolors: Toni Caballol, Núria Quince i Gerard Reverté, vam pujar a Montserrat per participar en la celebració de la Vetlla a la nostra patrona la Mare de Déu de Montserrat. Per a alguns era el primer cop, per a altres ja és una bonica tradició; tot i això, tots vam iniciar el viatge amb la mateixa il·lusió. La ruta va sortir des de Tortosa i, a poc a poc, la «furgó» es va anar omplint de joves. La primera parada va recollir els estudiants de Tarragona, la segona parada els que estàvem a Barcelona i, llavors, el nostre destí: Montserrat. Abans, però, vam decidir aturar-nos al Monestir de Sant Benet per compartir les Vespres amb les germanes, que ens van acollir amb els braços oberts.

Finalment, vam arribar al Santuari de Montserrat cap a les vuit del vespre. La basílica encara no estava del tot plena i vam poder asseure'ns cul a terra just davant l'altar. Primer la prevetlla que consistí en una sèrie

d'exercicis de meditació, exercicis interessants que ens van ajudar a posar-nos en context: fer silenci, relaxar-nos i posar-nos en disposició per celebrar l'Eucaristia. Eren prop les deu del vespre quan es va iniciar

l'Eucaristia, una Eucaristia solemne i plena de significat celebrada per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella. Com no podia ser d'altra manera, el moment més emocionant va ser quan va sonar el *Vírolai* cantat per l'Escolania de Montserrat, acompanyada per totes i cadascuna de les persones que aquella nit vam voler acompanyar la Moreneta.

Un cop acabada l'Eucaristia només ens quedava deixar «l'espelmeta» a la Mare de Déu amb les nostres pregaries i donar-li gràcies per la vesprada que acabàvem de viure.

Tot seguit i, ara sí, per posar fi a la bonica convivència, calia compartir les emocions viscudes acompanyades d'una xocolata amb xurros a la cafeteria i així, poder agafar forces per emprendre el viatge de tornada.

Mar Audi

Celebració de la festa de la Mare de Déu de Montserrat a la seua ermita

El dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, se celebra com tots els anys una Missa a la seua ermita de Tortosa. Juntament amb les ermites de Mig-Camí i el Coll de l'Alba, Montserrat és una ermita emblemàtica per als tortosins, de la qual podem destacar la façana amb una porta de mig punt, uns plafons d'esmalt i pedra a manera de fornícula, dedicats el del centre a la Mare de Déu de Montserrat amb la inscripció: «Els consellers de Tortosa a Montserrat» i els altres dedicats a sant Salvador d'Horta, a

sant Gil de Frederic, a Montserrat i a la Dertosa romana. Una petita espanya remata la façana.

Ubicada dintre la jurisdicció de la parròquia de Sant Blai, el seu rector, Mn. Isaïes Ribà, és qui s'encarrega de celebrar l'Eucaristia, especialment el dia de la Mare de Déu de Montserrat. Però la parròquia de Sant Blai, a més a més de les celebracions litúrgiques s'encarrega del seu manteniment.

Per al dia de la festa es van organitzar torns de vetlla i a les 8 h del vespre, Mn. Isaïes celebrà l'Eucaristia.

Cal destacar que la casulla que portava pertanyia a Mn. Joan Baptista Manyà, qui tant estimà aquesta ermita.

Malgrat ser un dia de pluja, s'aplegaren cinquanta-cinc tortosins a la celebració. Els cants foren a càrrec de Mn. Rafel Prades.

Al final de la Missa els fidels van passar a besar el medalló que porta la Mare de Déu de Montserrat amb la seua imatge, mentre es cantà el *Vírolai*.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dimarts 21:**
—Tortosa, Espai Patronat, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 24:**
—Sant Joan del Pas, Festa Major, 12 h, Missa presidida pel Sr. Bisbe.
- ▶ **Dissabte 25:**
—Traiguera, Font de la Salut, 12 h, Missa dels 300 anys del Santuari.
—Móra d'Ebre, 20 h, Confirmacions.
- ▶ **Diumenge 26:**
—Tivissa, 12.30 h, Confirmacions.
—Deltebre, Parròquia Sant Miquel, de 10 a 16 h, final de curs dels Equips de la Mare de Déu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

21. □ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dimecres [2R 22,8-13; 23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de

Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Divendres [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. St. Pròsper d'Aquitània, bisbe; St. Guillem (†1142), abat; Sta. Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 19,16b.19-21 / SI 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund Opus Dei.

Diuenge XII de durant l'any

COMENTARI
▶ Lectura de la profecia de Zacaries

(Za 12,10-11)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó. Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

▶ Salm responsorial (62)
R. Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 3,26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist us heu revestit de Crist.

Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava preguntant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc, jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.»

Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu.» Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.» I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Zacarías

(Za 12,10-11)

Así dice el Señor: «Derramaré sobre el linaje de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de afecto y de benevolencia. Entonces mirarán al que traspararon: harán por él un duelo, como el que se hace por la muerte de un hijo único, llorarán amargamente por él, como se llora la muerte del primer hijo. Ese día habrá en Jerusalén un duelo tan grande como el de Hadad-Remmon en la página de Maguedó. Ese día, un chorro de agua abundante lavará los pecados y las inmundicias de la casa de David y los habitantes de Jerusalén.»

▶ Salmo responsorial (62)
R. Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Oh Dios, tú eres mi dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 3,26-29)

Hermanos, todos vosotros, porque habéis creído, sois hijos de Dios en Jesucristo. Todos los que habéis sido bautizados para unirse a Cristo os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judío o griego, esclavo o libre, hombre o mujer. Todos sois uno en Jesucristo. Y si vosotros sois de Cristo, sois descendencia de Abraham, herederos de las promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,18-24)

Una vez que Jesús se encontraba orando en un lugar apartado, se acercaron sus discípulos, y les preguntó: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le respondieron: «Unos dicen que eres Juan Bautista, otros que eres Elías, otros que ha resucitado uno de los profetas antiguos. «Entonces les dijo: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «El Mesías, el Ungido de Dios.» Pero él les prohibió severamente que dijeran esto a nadie, y les decía: «El Hijo del hombre debe sufrir mucho: los ancianos, los sumos sacerdotes y los letrados deben rechazar, debe ser muerto, y resucitar al tercer día.» Y decía a todos: «Si alguno quiere venir conmigo, niéguese a sí mismo, tome cada día su cruz y me acompañe. Quien quiera salvar su vida, la perderá, pero quien la pierda por mí, la salvará.»

I vosaltres, qui dieu que sóc?

Mosaic de Crist (1261), museu de Santa Sofia d'Istanbul (Turquia)

El llibre del profeta Zacaries consta de dues parts que en realitat són dos llibres d'autors distints.

2 Za (cp. 9-14), sense dades històriques i centrat en el futur escatològic, té molta influència al N.T.

Abocaré un esperit d'afecte i benvolença: aquest «esperit» indica l'actitud penitent de compunció que porta a demanar perdó.

Miraran Aquell que han traspassat: el sentit històric-literari de l'oracle parla d'un «just» innocent, membre d'un poble culpable, sobre el qual descarrega la fúria del càstig. Contemplant el «traspassat» comença el procés de penediment que porta a *fer dol com per la mort d'un fill únic*.

El 4t Cant del Servent de Déu d'Is 52 il·lumina el nostre text, que Jn 19,37 aplicarà a Jesús.

Com a punt central del missatge cristià, Pau recorda que ara *tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist*.

A les cartes paulines tant el «creure» com el «ser batejats» es complementen sempre amb la preposició direccional «cap a dins de...». Caldria traduir «creure cap a dins de Crist» i «ser batejats cap a dins de Crist» indicant així millor que el creient batejat és incorporat a Crist.

Jesús es trobava preguntant com en tot moment clau del seu Ministeri. Prenent la iniciativa del diàleg, *preguntà als deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?»*. La sèrie de respostes mostra el comú denominador de models ja coneguts.

I vosaltres, qui dieu que sóc? En nom dels deixebles —als qui Jesús s'adreça— *Pere respongué: «El Messies de Déu»*. L'expressió pertany al contingut de la fe cristiana indicant la condició filial de Jesús amb el Pare. Però s'ha de complementar: *L'han de rebutjar, ha de ser mort i ressuscitarà el tercer dia*. Per això *si algú vol venir amb mi, que es negui/buidi a ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi*.

De paraula sovint i amb l'estil de vida sempre qui dic i demostro que és Jesús per a mi?

Mn. José Luis Arín